

Japonca, bir çok kişiden duymuş olabileceğiniz gibi cümle yapısı ve telefuzu olarak dilimize benzeş, biraz pratik ile günlük konularda konuşabilmesi kolay bir dildir. Ancak kadın- erkek, kuzey-güney, doğu-batı, şehir-kasaba, mevki-makam, okumak-yazmak gibi konulara girdiğimizde iş bir hayli değişir.

Japon “kana” alfabesi hecelerden oluşmuştur. Bu heceler “a,i,u,e,o” seslilerinin “k,s,t,h,n,m,r” ve “g,z,d,b,p” sessizleri ile bir araya gelmesi ile oluşur. İlaveten ya,yu,yo ile wa, wo heceleri ve tek başına da bir “n” harfi vardır. İşte bu noktada gördüğünüz gibi bazı seslerin bir araya gelmesi, iki sessiz harfin bir araya gelmesi zorlaşmaktadır. Özellikle f,l,v kısmen j sessizlerinin alfabe olmaması nedeni ile örneğin video bideo, television terebi risk risuku, arzu aruzu olarak seslendirilmektedir.

Japonların İngilizce kelimeleri Japoncalaştırdıkları ile ilgili de bir şeyler duymuş olabilirsiniz, yukarıdaki örneklerde gördüğünüz gibi.

Bildiğiniz gibi bay ve bayan ayırt edilmeksizin isimlerin arkasına ilave edilen “SAN” hanım, bey anlamına gelmektedir. “O” ve “Sen” 2. ve 3. tekil şahıslar pek kullanılmaz, “o” ve “sen” yerinede kişinin adının söylenmesi tercih edilir.

Bu bizim Türkçemizde Tanaka ile konuşurken o’na “Tanaka San nasıllar” yada “Tanaka San yemeğini neden yemediler” demek gibi bir şey oluyor.

Hatta Onlar ve Siz çoğullarıda kullanılmaz mümkün olduğunca kişilerin isimleri sıralanır. Yada tek tek konuşulur, örneğin 2-3 kişilik bir gruba nasılsınız diye sormak yerine birer birer selamlaşmak ve tek tek hatır sormak gibi.

Bize günlük diyologlarda en sevimli gelen şeylerden biri de cümleleri pekiştirip, diyoloğa samimiyet ya da ne bileyim karşılıklı uyum katmaya yarayan “so desu ne” , “so desu ka” , “so desu” ,”yo” ünlemleridir. Arkadaşların arasında geçen konuşmalarda bunu sık sık duyarsınız.

Bizim eeee, ııııı sesine benzeyen, kelime hatırlamak ya da vakit kazanmak için kullandığımız ses onlarda ano şeklindedir. Bu ano’nun ooo kısmı uzar. Bu sırada başı kaşıma, işaret parmağı dudaklarını kenarında, yada şakakta tutma gibi bize çocuksu gelebilecek beden hareketleride konsantrasyonu arttırmak için sık sık kullanılır.

Önemli bir izlenimim de şu olmuştu, bence bana öğretilen şekilde mükemmel olarak, “bu tren osaka’ya gidiyor mu” diye soruyordum. [Kore wa Osaka’e ikimasu ka] Gel gör ki anlayan 10 kişiden bir bilemedin iki kişi çıkıyordu. Eksik olan beden dilim idi. Sanırım kelimelere gerekli saygıyı da göstermiyordum. Ağzım konuşuyordu ama bedenim ve dilim gerektiği gibi hareket etmiyordu. Vurguları ise asla yapamıyordum, hele o “sumimasen”deki vurguyu.

“Sumimasen” ses tonuna bağlı olarak afedersiniz, pardon, bakar mısınız, özür dilerim, lütfen vb. her anlama gelir ve çok önemlidir.

Japon erkek ve kadınların konuştuğu dil aynı mı? Bilmiyorum, sanırım değil. Bayanların dilinden öylesine kibar çıkan o sesler, erkeklerin ağzından paldır küldür bir uğultu adeta. Bayanların ses tellerindeki titreşim ne kadar ürkekse, erkeklerin boğazındaki sanırım o kadar sert, istisnalar hariç. Bunu en çok “ie” derlerken fark edebilirsiniz.

Bize Toruko diyorlar. Tavuk etine de torinuku; yine bir çağrışım var kanatlılar ile. Türkçe “Meruhaba” yı biliyorlar en yaygın olarak.

Arigato, sayanora, konbanwa Türkler tarafından en çok bilinen 3 Japonca kelime. Teşekkür ederim, güle güle ve iyi geceler. Bu da yeter.

Watashi wa Kendi var bir de. Benim adım Kendi (Candy). Şeker Kız Candy çizgi filminin müziğinden, oldukça iz bırakmış bir kuşak üzerinde.

Japonca ve Türkçe kardeş kelimeler de var, sui-mizu su, chai çay olarak aşağı yukarı aynı seslerde. Bir dönem Orta Asya ‘dan gelen ortak kültürün esintileri olsa gerek.

Evet Japonca konuşmak üzerine ordan buradan biraz izlenimler aktardım. Yazma işi oldukça karışık. Hiragana ve Katakana 1 sene içerisinde öğrenilebilir ama Kanji sanırım uzun bir uğraş gerektirir. Çin kökenli bu kanji karakterlerini öğrenmek onlar için bile çok zor. Bu arada Çinle bu şekilde bir etkileşime girmesine rağmen Çince ve Japoncanın kulağa gelen ortak tınısı da yok.